

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P.**, IČO: X., právne zastúpenej F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **M. Č., nar. X., bytom P., o vymoženie sumy 239,-- eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 3Er/3/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. augusta 2012, č. k. 7CoE/117/2012-64, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania **o d m i e t a .**

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom, doručeným súdnemu exekútorovi dňa 22. decembra 2003, požiadal oprávnený súdneho exekútora Ing. Bc. K. M. o vykonanie exekúcie vo svoj prospech, na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica Notárskeho úradu JUDr. O. Ď., so sídlom G., č. N 3629/2003, NZ 91686/2003 zo dňa 13. októbra 2003.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Stará Ľubovňa poverením č. 5710 006850 * zo dňa 13. januára 2004.

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením zo dňa 18. januára 2012, č. k.: 3Er/3/2004-37 zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, exekúciu vyhlásil za neprípustnú

a exekúciu v celom rozsahu zastavil. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. Súd priznal trovy exekúcie súdnemu exekútorovi vo výške 96,15 eur.

Prvostupňový súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že jedným z predpokladov na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul, ktorý musí byť vykonateľný. Každé rozhodnutie, aj iný titul, na základe ktorého sa exekúcia navrhuje, musí byť podrobený skúmaniu, či sú splnené podmienky formálnej i materiálnej vykonateľnosti. Notárska zápisnica, tvoriaca exekučný titul v konaní, bola notárom spísaná na podnet advokátskeho koncipienta Mgr. T. K., advokáta, splnomocneného dlžníkom splnomocnením obsiahnutým v zmluve o úvere. Celý text splnomocnenia vrátane osoby splnomocnenca je v štandardnej formulárovej zmluve o úvere predtlačný. Dlžník splnomocnil týmto splnomocnením Mgr. T. K., okrem iného aj na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene dlžníka uznal záväzok z úveru uvedeného v zmluve tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu na celý majetok dlžníka do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Podľa splnomocnenia notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu.

Povinná pri spísaní notárskej zápisnice prítomná nebola. Splnomocnenie udelené povinnou v zmluve o úvere je koncipované široko a všeobecne. Zo splnomocnenia nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú a následne posúdiť, či splnomocnenec konal v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi, alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocnenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§ 32 a § 33 Občianskeho zákonníka). Povinná splnomocnila tretiu osobu, aby v jej mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinná vzdala svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne, či nevznikne v budúcnosti. Povinnej bolo už v tom čase, kedy záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietať výšku

uznaného dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný a navyše nemožno ani predpokladať, či určité významné okolnosti vôbec v budúcnosti nastanú. Zástupca povinnej navyše určil lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, pričom povinnú tým zaviazal k povinnosti splatiť dlh v lehote, o ktorej nemohla mať vedomosť. Okrem toho záujmy zástupcu povinnej sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zmluvná voľnosť pri zvolení si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri jedinej možnej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere nemožno o slobodnej vôli dlžníka pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinnej, ako aj slobodná voľba pri výbere splnomocnenca. Zástupca konal zákonom nedovoleným spôsobom, ak podpísal zápisnicu za povinnú. Všetky tieto skutočnosti, ako aj každá z nich sama osebe spôsobuje absolútnu neplatnosť udeleného plnomocenstva. Zákomom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc udelená v zmluve o úvere nie je platná, nespĺňa notárska zápisnica materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou. Z takto vykonaného právneho úkonu nevyplývajú právne účinky pre osobu, v mene ktorej splnomocnenec konal, a teda táto notárska zápisnica neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou. Súd prvého stupňa preto citujúc ust. § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu po vyhlásení za neprípustnú zastavil.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Prešove ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením zo dňa 20. augusta 2012, č. k. 7CoE/117/2012-64 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Zároveň rozhodol, že oprávnený nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a súdnemu exekútorovi ich náhradu nepriznal. Návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani

v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia bolo potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej účastníci dňa 6. júna 2003 uzatvorili zmluvu o úvere, súčasťou ktorej vo forme predtlaču bol uvedený text o splnomocnení advokáta Mgr. T. K. povinnou na uznanie záväzku z úveru v mene povinnej v notárskej zápisnici ako exekučného titulu tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Takto udelené plnomocnenstvo sa za platný právny úkon označiť nedá, a preto advokát Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej, a to pre rozpor záujmov splnomocneného zástupcu a zastúpenej v zmysle ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Uvedený rozpor zo záujmami povinnej spočíva v tom, že jej právny zástupca, ktorý mal povinnú pri uznaní dlhu a spisovaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere oprávneným, čo malo za následok, že povinná si nemohla Mgr. T. K. ako svojho zástupcu vybrať na základe svojej vôle.

Keďže ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Právny úkon urobený zástupcom nespĺňajúcim podmienky upravené v ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Ak v prejednávanej veci advokát Mgr. T. K. nedisponoval platným plnomocnenstvom, nemohol v mene povinnej uznať dlh a vysloviť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Notárska zápisnica, predložená oprávneným, nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, a to preto, lebo bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Za takejto situácie súd prvého stupňa správne postupoval ak po vyhlásení exekúcie za neprípustnú túto zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

V tejto súvislosti považoval odvolací súd za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. 05. 2011 č. k.: IV. ÚS 183/11-16. V obdobných právnych veciach, týkajúcich sa posudzovania notárskej zápisnice ako exekučného titulu, boli sťažnosti oprávneného odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. Podľa záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať, a preto je podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu, vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom, buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 ods. 1 O. s. p. uznesenie ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. 142 ods. 1 O. s. p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že oprávnený v odvolacom konaní úspech nemal a súdnemu exekútorovi a povinnému v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli.

Zároveň bol zamietnutý návrh oprávneného na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., a to s poukazom na už spomínané uznesenie Ústavného súdu

Slovenskej republiky z 12. mája 2011, č. k. IV ÚS 183/11-16, posudzujúce podobné právne veci, kde ako sťažovateľ vystupoval oprávnený.

Oprávnený podal Krajskému súdu v Prešove podanie označené ako „Odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. augusta 2012, sp. zn. 7CoE/117/2012“, ktoré súdu došlo dňa 25. októbra 2012.

V ňom namietal, že:

- a) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 písm. d/ O. s. p.), keď nerešpektoval právo účastníka na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (IV. ÚS 206/08),
- b) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku,
- c) napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Oprávnený má za to, že súd nesprávne poučil oprávneného o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Podľa oprávneného výrok, ktorým súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, je samostatným rozhodnutím súdu, aj keď je zahrnuté do napadnutého uznesenia spolu s ďalšími výrokmi. Nejde pritom o rozhodnutie, ktorým by sa iba upravovalo vedenie konania, a to preto, že takéto rozhodnutie môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a môže vyvolať, resp. privodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov konania. Oprávnený ďalej uviedol, že uznesenie súdu je vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania arbitrárne, svojvoľné a tým zasahuje do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Oprávnený tvrdí, že súd právne neposúdil oprávnením prednesenú argumentáciu odôvodňujúcu nutnosť prerušenia konania za účelom uskutočnenia postupu podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a v ďalšej časti

podania bližšie rozpisuje svoju argumentáciu. Oprávnený tvrdí, že uplatnená požiadavka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ktorej cieľom je predloženie prejudiciálnej otázky vo formulovanom znení Súdneho dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je legitímna a súd sa ňou musí riadne zaoberať a právne ju posúdiť na základe komplexného zhodnotenia celej právnej argumentácie oprávneného. Na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený aj dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.)
- c) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- d) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 120/2012-12. Oprávnený tiež poukázal na ust. § 41 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré bolo doplnené zákonom č. 384/2008 a ktoré k úpravám účinným od 15. októbra 2008 sa podľa § 240a na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. októbrom 2008 nevzťahuje. Oprávnený ďalej uviedol, že zákon umožňoval a aproboval notársku zápisnicu, ktorá vznikla z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov a umožňovalo jej exekúciu, ktorá sa mohla určite týkať sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania, ako aj peňažných sankcií (napr. zmluvných pokút). Zákaz exekúcie zmluvných pokút na základe notárskych zápisníc ustanovil

zákonodarca zákonom č. 384/2008 Z. z. až od 15. októbra 2008, a to len vo vzťahu k notárskym zápisniciam spísaným pred týmto dňom.

Oprávnený má, vychádzajúc zo smernice Rady 93/13/EHS, za to, že ustanovenie zmluvy o úvere, ktorým dlžník – povinný splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani na základe ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Oprávnený má za to, že ak má exekučný súd opačný názor, musí vo svojom rozhodnutí jednoznačne uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v konkrétnych právach a povinnostiach zmluvných strán podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až r/ Občianskeho zákonníka, resp. navyiac o akú neprijateľnú podmienku ide.

Oprávnený ďalej tvrdí, že súd vo svojom uznesení, ktoré dovolaní napáda, nesprávne právne posúdil vec (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) práve ohľadom jeho právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, relevantných ustanovení právnych predpisov EÚ a Súdneho dvora EÚ.

Zároveň má oprávnený za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie.

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj označené uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky v znení aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu

v Prešove zo dňa 20. augusta 2012, sp. zn. 7CoE/117/2012, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) skúmal bez nariadenia odvolacieho pojednávania najskôr, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V danom prípade oprávnený podal odvolanie proti výroku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania.

Občiansky súdny poriadok upravuje odvolanie ako procesný právny úkon účastníka, ktorým po splnení zákonom stanovených podmienok môže dosiahnuť jednak preskúmanie rozhodnutia súdu prvého, jednak jeho zrušenie, a tiež opätovné prejedanie veci súdom prvého stupňa.

V zmysle § 201 O. s. p. môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. V občianskom súdnom konaní je súdom prvého stupňa zásadne príslušný okresný súd (§ 9 ods. 1 O. s. p.). Krajský súd je súdom prvého stupňa len v taxatívne uvedených prípadoch (§ 9 ods. 2 O. s. p.)

Pokiaľ je odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu, v konaní o tomto opravnom prostriedku rozhoduje ako odvolací súd krajský súd. Krajský súd je odvolacím súdom nielen pri rozhodovaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ale tiež vtedy, keď v priebehu odvolacieho konania rozhoduje o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. rozhoduje, či konanie preruší a požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Odvolanie oprávneného proti výroku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, smeruje proti uzneseniu krajského súdu ako súdu

odvolacieho a nie ako súdu prvého stupňa. Odvolanie proti uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho nie je procesné prípustné (§ 201 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odvolanie oprávneného proti výroku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa §109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

Vzhľadom na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/ a f/, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z oprávneným uvedených procesných väd. Oprávnený vady v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Oprávnený namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust § 7 a § 8 O. s. p. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré

vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Oprávnený v danom prípade namietal, že súdy nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou normatívnych ustanovení (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 ZoRK) sa postavili do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá im v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží, čím prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka oprávneného o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j., že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. ustanovuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednávaná. V zmysle tohto zákonného ustanovenia ide o rovnakú (tú istú) vec vtedy, ak ide v novom konaní o ten istý nárok alebo stav, v ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t. j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ako majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie) účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s. r. o., B., IČO: X., zastúpeného: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: M. Č., nar. X., bytom P., o vymożenie sumy 239,-- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 3Er/3/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. augusta 2012, č. k.: 7CoE/117/2012-64, na základe exekučného titulu, ktorým je Notárska zápisnica uložená v Zbierke listín pod číslom N 3629/2003, NZ 91686/2003, nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. V predmetnej veci sa nejedná o vec rozsúdenú.

Rozsúdená vec by bola vtedy, ak by existovalo iné rozhodnutie krajského súdu, ktoré by už rozhodlo inak v predmetnej veci, v konkrétnom konaní, teda že by existovali dve rozhodnutia. Z uvedených dôvodov námietka oprávneného v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. je nedôvodná.

Vo veci (ne)súladnosti exekučného titulu Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že je povinnosťou súdu v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadnuť na to, či existujú formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Nevyhnutným predpokladom na vedenie exekúcie voči povinnému je existencia spôsobilého exekučného titulu (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučný súd v rozsahu jemu danej prieskumnej činnosti (či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný vecne legitimovaní) skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58). ***Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, musí nezákonne vedenú exekúciu aj bez návrhu zastaviť.***

Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu relevantnou skutočnosťou je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat' výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinnej a „ňou

zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s čím sa Najvyšší súd Slovenskej republiky takisto v plnom rozsahu stotožňuje. Okrem už konštatovaných väd „udeleného“ plnomocenstva na dôvažok je potrebné spomenúť i zásadnú skutočnosť, že povinnej zmluvná voľnosť pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natolko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlače už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o jej slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocenstvo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu, v mene ktorej „konal“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženía by sa mohla v rámci exekúcie domáhať.

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené oprávneným namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Oprávnený v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje z toho, že súdy oboch stupňov nevyzvali, ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch. Oprávnený namietal, že súd rozhodol vo veci napriek námietkam proti prejednaniu veci, konal bez nariadenia pojednávania a dokazovania.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že exekučný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel

a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., § 167 ods. 2 O. s. p. a § 211 O. s. p.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespôsobilosti exekučného titulu, a následné zastavenie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Oprávnený aj v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie a na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní špecifikoval.

K tejto námietke Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je

povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy, platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a návrh oprávneného preto zamietol.

Oprávnený v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii

tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke oprávneného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávneného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová